

[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

Henrikas Daktaras - kaltas ar nuteistas be kaltės?

Klausimas - už ką skirtas kalėjimas iki gyvenimo pabaigos?

Šulas, nusikaltėlių pasaulio autoritetas, Kauno nusikaltėlių vadeiva... Daugel metų Henrikas D. vadinamas šiais epitetais. Nuo 1996m. 03mėn. iki 2002m. kalėjo, iš jų pusantrų metų Lukiškių tardymo izoliatoriaus kalėjimo vienuoliete, esančioje rusijoje, kur tuo metu buvo laikomi nuteistieji mirties bausme. Nežiūrint to, prokuroras pateikė įtarimus neva nuo 1993m. iki 2000m. dalyvavo nusikalstamoje veikoje, dare nusikaltimus. Užsakomoji žiniasklaida daugelį metų rašė ir rodė nepagrįstą faktais, nebūtą, iškraipytą informaciją apie H.Daktara, klaidindami visuomenę, dirbtinai kūrė jo, kaip Lietuvos nusikaltėlio numeris 1 įvaizdį. Pavyzdžiui, 97 metų vasarą, „Šampaninių“ grupuotė žiauriai sumušė ir Lampėdžiuose pribaižė vieną iš saviškių, Borhertą, pravarde „Karabasas“. Tačiau įtarimai nužudymu buvo pateikti ir H.D. Tyrimo metu paaiškėjo, kad sumuštą Borhertą, pririšo prie mašinos ir tampė, ko pasekoje atsirado sunkių sužalojimų. Užsakomoji žiniasklaidą ne kartą trimitavo, kad H.D. „gyvam lupo odą peiliu“. Ar įmanoma įsivaizduoti, kad tai jis padarė iš Lukiškių kalėjimo rūsio, mirtininkų kameros? Palaipsniui pilant purvą, žiniasklaidos „pagalba“ visuomenės akyse Henrikas tapo monstru, baubu, tiesiog BANDITU. Tas pats ir su S.Čiapo nužudymu. Buvo apkaltintas ir yra nuteistas už jo nužudymo organizavimą, nors tuo metu sedėjo toje pačioje Lukiškių kalėjimo kameroje, kurioje buvo ypač sugriežtintas saugojimas. Raktą nuo vienuoliete turėjo tik kalėjimo viršininkas, o prie durų buvo pastatytas specialus postas: kareiviai su automatais. 2008m. gruodžio mėnesį, buvo kesintasi į Henriko gyvenimą, todėl teko palikti Lietuvą. Po kurio laiko buvo paskelbta HD paieška. Visus tuos metus, žiniasklaida ir prokurorai skalambijo, kad jis pabėgo ir slepiasi nuo teisėsaugos. Kriminalinės policijos biuro viršininkas A.Matonis „Lietuvos žinioms“ sakė: „2008m pabaigoje neturėjome teisinio pagrindo jį apklatinti. Toks pagrindas atsirado tik šių metų vasarį. Tada ir pradėjome ieškoti H.Daktaro.“, „Negaliu teigti, kad jis tada slapstėsi, tiesiog pasitraukė iš viešosios erdvės. H.Daktaras slėpėsi tikrai ne nuo mūsų, jis nebuvo gavęs jokio šaukimo atvykti į prokuratūrą ar policiją“. Tuo pat metu televizijos laidoje „Kriminaliniai tyrimai“ V.Grigaravičius prašė atsiliepti nukentėjusius nuo H.D, nuo 93m. Tai reiškia, kad buvo pradėtas vykdyti susidorojimas su Henriku bet kokia kaina. A.Sadeckas buvo pasakęs: „Teismas parodys, ačiū Dievui, bus geri rezultatai“. Tarsi iš anksto zinotu teismo baigtį. Kyla klausimas, kodėl Henriką D. iš Bulgarijos pargabeno prezidentiniu lėktuvu? Už tai prokuroras pareikalavo sumokėti ne vieną dešimtį tūkstančių litų. Kodėl pargabendami kankino, užmovė maišą ant galvos, užklįjavo akis ir burną lipnia juosta? Kodėl H.D kalint Lukiškių rūsyje, asmenys darė nusikaltimus, netgi žmogžudystes, visą ikiteisminio tyrimo laiką ir teismo proceso metu, buvo laisvėje? Pavyzdžiui, vienas iš teisiamųjų, tuo metu, kai H.D kalėjo, vieną nušovė, kitą pasmaugė, dar vieną žiauriai nužudė, tačiau turėdamas tokius kaltinimus teismo nuosprendžio laukė namuose, su jam skirta valstybės apsauga. Šią „privilegiją“ sutaręs su prokuroru gavo už tai, kad įvardijo Daktarą kaip grupuotės vadą. Beje, teismo sprendimas jam – tik 9 metai kolonijos. Tapo aišku, kad pradėjus taikyti BK 15 str. , kažkuo neįtikėjusius žmones bet kokia kaina apkaltinti ir nuteisti yra nesudėtinga. H.D tapo taikiniu. Žmogaus teisių stebėjimo institutas, padaręs tyrimus, priėjo išvados, kad : 1. Teisėjai turi išankstinį nusistatymą prieš teisiamąjį.2. Lietuvos teismai nėra objektyvūs, teisėjai daugiau yra prokurorų pusėje.3. Ikiteisminis tyrimas yra mažiausiai reformų paliesta vieta, todėl teismui perduota nekvalifikuota byla gali neplankiai nulemti žmogaus likimą.4. ŽTSI iniciatyva atliktos visuomenės apklausos rodo, jog 80% gyventojų nepasitiki teisėsauga ir prokuratūra ir nesikreiptų į ją dėl savo teisių ginimo. Visa tai tik maža dalis istorijos.“ Visuomenės ir žiniasklaidos buvau nuteistas jau seniai, tačiau teismo nuosprendyje tikėjau nors trupučio teisingumo. Labai gaila, jog teismas teigė, kad nuskalstama veika yra mano gyvenimo būdas ir nesugebėjo išvelgti nė vienos žmogiškosios savybės, jog turiu šeimą, keturis vaikus ir tris anūkus, esu garbingo amžiaus ir nuteisė mane aukščiausia bausme, kuri tolygi mirčiai.“ Paskutinio pasimatymo metu mano vyras man dar kartą garsiai išsiliejo : „Aš prisiekiu, kad prie viso šito nepridėjau nei piršto“. Kad ir kaip yra žiauru ir neteisinga dar lieka paskutinė viltis...Ramutė DaktarienėStraipsnio tekstas neredaguotas (red. past.)

Date created: 2013/06/18-